

Missatge d'Esperança a l'Infinit

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: El Final i el Principi

La primera cosa que Lara va notar va ser el silenci. Un silenci esfereïdor.

El so dels motors de la nau havia estat el seu únic company des de feia pràcticament un any, un zumbido constant que havia convertit en una part indispensable de la seva existència. Simplificar-ho només com a soroll hauria estat una injustícia. Per a Lara, era més un somni agitadaament líquid, un xarner que lligava la seva vida a una realitat constantment canviant.

I ara, aquest xarner estava a punt de trencar-se.

A la nau, els panells de control lluien intermitentment, com si el sistema de la nau es resistís a la idea de la mort imminent. Fora de la finestra del pont, el planeta es perfilava com un gegant de color api, la seva superfície escabrosseta i agrest però d'una bellesa paradoxalment plàstica.

Lara es va ajustar la seva roba espacial, una peça de disseny impecable, però que ara semblava averiada i fatigada, com ella mateixa. Va mirar els monitors davant seu. Res. Sistemes de propulsió, apagats. Comunicacions, parcials. Tota esperança de correcció del curs, exclòs.

Va sentir una marejada d'angoixa, com una ona d'àcids fosfòrics que li corria per les venes. Una tristesa que era quasi física. Tenia por, per suposat. No era d'aquelles persones que s'enfonsaven amb vaixell tot somrient. I el pensament de la mort, sense importar cuants cops ho hagués reflexionat o com ho hagués imaginar, mantenia una visió de terror pàl·lid que s'acostava cada segon.

Però més enllà de la por, sentia un buit. Hi havia una família a la Terra que no tornaria a veure. Un món que li brindava esmorzars amb petons de melmelada i nits amb fulles de pluja. Tot això s'havia de perdre en uns pocs moments.

Lara va prendre una decisió. Recordant un tractament antic contra la febre, es va esforçar a riure de tot plegat. Va gravar un missatge.

"Cara família," va començar, els seus ulls tremolant en el resplendor suau del panell de gravació, "He entrat en l'època daurada de la meua solitud. Vaig viatjar a través de l'espai amb l'esperança de descobrir quelcom nou, de transcendir les nostres nocions d'existència... pero sembla que només he descobert la meua fi."

La seva veu va tremolar, pero continuó. "Aquesta no és la fi que vaig triar, però és la que tinc. No puc esperar res més. Estimo a cadascun de vosaltres al fons de la meua ànima. Que les vostres vides estiguin plenes de llums brillants... de... "

Lara es va tallar bruscament, una llàgrima li va caure per la galta. No podia. No podia continuar gravant aquest missatge.

Però ho feia. Per a ells. Per deixar una part d'ella a la Terra. Per què els seus estimats sapiguessin que fin havia volgut fer brillar fins en la seva fi.

I mentre la nau es precipitava cap al vast planeta, el missatge va ser enviat.

Els darrers minuts van ésser foscos i plens d'agonia. El vaixell es va estavellar i va començar a trencar-se en mil peces. Lara va tancar els ulls i va aixecar la cara cap al sostre metàl·lic que s'estava esfissurant, com preparant-se per a l'impacte final.

Però l'impacte no va venir.

Un cop esperat que no es va produir mai. Obrí els ulls, la nau estava immòbil. No es movia, i a més, semblava sencera.

La pantalla de control va titil·lar i una nova font de llum la va il·luminar. Incrèdula, Lara ajustà la seva vista. Davant seu, es formà un missatge nou: Rescat a la vista.

Lara es va quedar sense aire. Havia estat salvada? Qui l'havia salvat? No podia saber-ho encara, però una cosa sí que sabia, havia estat donada per morta i, d'alguna forma, seguia viva.

Aquesta nova oportunitat portava un missatge d'esperança a l'infinit. Que la seva lluita, la seva humanitat, podia inspirar a altres éssers a enfrontar l'incert del futur amb esperança i valentia.

Lara es recolzà a la cadira, va tancar els ulls i va respirar profundament. Sabia que l'aventura només acabava de començar. Tindrà un paper important a jugar i estava disposada a afrontar-ho. Ara tenia una nova visió, no només per ella, sinó per tota l'espècie humana. Això era el que sempre havia volgut. Desafiar l'exterior fosc amb una llum brillant. I des d'aquest moment en avant, el seu desig era clar; transformar la seva derrota en victòria i el seu silenci en un crit fort a l'infinit. Aquest cop, per a tothom a la Terra i més enllà.

En ella renéix una nova esperança, no només per a la seva salvació sinó per a l'espècie humana a l'univers. Ara, s'aixecà de la cadira, amb les seves ferides encara obertes, però amb nova vida en els seus ulls. Ho farà pel món, per la seva família, per a totes les llars a la Terra i a l'espai. En el seu cor assegut esperança i determinació, una nova missió acabava de començar.

